Ч. 51. Субота 18 (5) марта 1905 Рік XV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гаусмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З парляментарних комісий. — Подорож німецкого цісаря. — Нова фаза в македоньскій справі. — Новий клопіт Росиї з Анґлією — Подиї в Росиї і росийско-японьска війна.

В комісиї буджетовій підчас дискусиї над „статом емеритальним“ питав пос. Бернрайтер міністра скарбу, як він дивить ся на справу скорочeня часу служби урядників державних з 40 літ на 35 і вчисленя додатків активальних до емеритури. Бесїдник тої гадки, що треба би увзгляднити всі справедливі бажаня урядників, але не годить ся робити надій, котрих не можна би сповнити. — Пос. Гофман промавляв за реформою емеритури для вдовиць і сиріт, після старого типу. — Пос. Крамарж годив ся з поглядами пос. Бернрайтера і зазначив, що кошти, які би настали зі скороченя часу служби і з вчисленя додатку активального до емеритури, обтяжили би скарб державний. Остаточно по промові міністра скарбу ухвалено титул „емеритури.“ — Комісия прасова скінчила паради над §. 10. закона прасового (о особах, що не можуть бути одвічальними редакторами), відтак ухвалено без дискусиї §. 11., 12. і 13. (знесенє заказу кольпортажі), а при §. 14. (відобранє права кольпортажі) завела ся ширша дискусия. Субкомітет предкладав, щоби пропустити перший устул того параґрафу, в котрім сказано, що право кольпортажі може бути відобранє в тім случаю, коли би часописи допускали ся повторно злочину або провини против публичної моральности. Пос. Стажиньский і Фрайденталь жадали приверненя назад того устулу, а пос. Ріґер, Страньский, Риба і Лихт були за вичеркненем того устулу. Дискусиї не скінчено.

Цісар Вільгельм вибирає ся в дорогу на Середземне море. Первістно мав він поступити до Віґо в Іспанії, але тепер доносять, що він поїде насамперед до Лісбони, в гостину до португальского короля і побуде там 3 до 4 дні. З відтам мав цісар поїхати до славного монастиря Сандіґо ді Компостелля, але тому стали якісь трудности на перешкоді і цісар Вільгельм вже туди не поїде. З Лісбони поїде він до Ґібральтару, а звідтам до Порт Маро, а наконець на Балеарскі острови. Тут або десь на мори єсть — як звістно — проєктована стріча Архікнязя Франца Фердинанда з цісарем Вільгельмом.

Здає ся, що справа македоньска входить в нову фазу. Дотеперішні змаганя в цїли заведеня якихсь реформ в Македониї не довели до нічого а Туреччина в виду теперішних подій в Росиї таки вже зовсїм не думає о заведеню якихсь реформ в сїм краю. Зато Анґлія, котра доси держала ся здалека від австрийско-росийскої умови в справі македоньскій, уважає теперішну пору за найдогіднїйшу для себе, щоби виборoти собі перевагу на Балканї, отже виступила з новим проєктом адміністрациї в Македониї опертім на зовсїм нових основах. Анґлійский амбасадор в Константинополи предпредложив вже турецкому правительству той проєкт, котрого головні точки суть слїдуючі: Адміністрацию в Македониї має обняти межинародна комісия, в котрій Туреччина і всі великі держави мали би по одному репрезентантови, а предсїдателем в тій комісиї мав би бути по черзї один із членів комісиї. Публичну безпечність мала би удержувати полїция зложена з туземців а командантами (офіцирами) тої полїциї мали би бути урядники тої комісиї, котрим би она платила і давала свій мундур. Справи фінансові мали би належати до тої комісиї а на кошти адміністрациї краю мали би іти деякі доходи з двох вілаєтів. Прочі доходи мали би іти до скарбу державного. Річ очевидна, що Анґлія хоче утворити з Македониї самостійну провінцию а се лежить чей в інтересї як самої Македониї так і Болгариї. Туреччина годить ся на дві перші точки, лиш що до третої хотїла би, щоби адміністрация доходів була поручена отоманьскому банкови і в сїм дусї виготовила вже инший проєкт зі своєї сторони.

Ледви що закінчила ся звістна справа нападу росийскої фльоти на рибацку фльоту коло Гиль, а вже має Росия новий клопіт з Ан-

---

30)

Морскі розбишаки.

(З анґлїйского — Клерка Русселя).

(Дальше).

Борба була нерівна; шістьох людий, заманених в засїдку, мало боронити ся против великої переваги.

Чорний Кольдвель, з котрого набіглих кровію очий блищав огонь, вистрілив другий раз в команданта. Куля не поцїлила; супротив нещастного Мастерса цїляв певнїйше. Третий раз вистрілити не мав вже часу і тому кинув тяжким револьвером з цїлої сили в голову противника. Тяжке оружиє ударило в піднесену шаблю, котрої вістрє присло як скло. Больдок відкинув безужиточний відломок і вхопив своїми зелїзними руками Кольдвеля, що кинув ся на него. Настала скажена боротьба, в котрій нїхто не поспішив на поміч хороброму офіцирови. Кольдвель мав намір повалити Больдока під себе, а відтак притиснути колїном або ногою єго горло і так єго задавити. Він був сильнїйший і боров ся на смерть і житє. Оба они сопїли, скреготали зубами, притупували ногами та хитали ся в одну і другу сторону, командант мовчки, а Кольдвель з страшними проклонами. Нагле Кольдвель пустив свого противника — на єго поблїдлім лици появив ся невисказаний страх, а єго очи широко отворили ся.

— Га! — скрикнув в тревозї. — То она!

В тій самій хвили кинув єго командант на землю, а Стюббінс прибіг з линвою, аби єго звязати. А в сальонї, видним з того місця крізь коридор, стояла панна Манзель і приглядала ся борбі.

— До своєї каюти, Марґарето! — крикнув до неї Больдок відсапуючи. Єго серце аж похололо на гадку, що може єї поцїлити куля. Дївчина кинула ще один погляд на зловленого.

— То Кольдвель! — крикнула і щезла за дверми своєї каюти.

Командант знав від початку, з ким має до дїла.

— Звяжіть єго порядно, Стюббінс — сказав до підофіцира. — А вяжіть того пса так тісно, щоби єму аж кров з під нігтів трискала!

Скоро, спільними силами, звязали розбійникови руки і ноги, відтак поволїкли до задного отвору і скинули там як міх в долину.

Але борба ще не скінчила ся. Прочі пять бороли ся як чорти, стріляли на всї сторони, доки стало їм куль, а відтак покидали револьвери в своїх противників. Трех моряків лежало вже ранених на покладї, а ще нї один з розбишаків не був ушкоджений. Великан Девенїр вирвав одному з моряків велику підойму і кинув ся з него на Митьюса. Ще хвилька і той знаменитий моряк не бачив би більше сонця Божого, коли би не щасливий случай, що відвернув від єго голови смертоносний удар. Девенїр в слїпім роз'яреню ступив неуважно на один з покинених револьверів, спотикнув ся і упав, але заки мав час піднятися, повалив ся на него офіцир і ще трех моряків. Треба було напруженя всїх сил тих чотирох мужчин, аби побороти того великана. При кождім єго порушеню летів то один то другий на бік, аж вкінци перевага побідила. Митьюсови удало ся вхопити обома руками за шию дикого опришка і він давив єго доси, доки аж прочі три не обвязали єго линвами так, що він не міг рушити нї рукою нї ногою.

Коли командант вернув від задного отвору, стояли Тролльоп, Вестон, Шаннон і Генкі оперті плечима о поруче та боронили ся відважно і проворно перед напираючими на них моряками. Кождий з них роздобув якусь шаблю і ними відбивали они удари моряків, котрі доси не робили ніякого ужитку з оружия стрільного, бо було приказано взяти опришків живцем. Лице Тролльопа було облите кровію, що спливала з рани в головї, також єго полотняний кафтан і лїва рука були закровавлені. Прикро було дивити ся, як тих чотирох людий, що так хоробро поводили ся, обганяли ся перед наступаючою на них зі всїх сторін перевагою.

— Піддайте ся! — крикнув Больдок. — Ваше житє забезпечене, коли зложите добровільно оружиє! Піддайте ся, драби!

ґлією. Анґлійский амбасадор в Петербурзі вручив российскому правительству ноту, в котрій Анґлія жадає відшкодованя 100.000 фунтів штерлінґів (2,400.000 корон) за знищенє анґлійского корабля „Knight Commander“, котрий Росияни затопили на азийских водах. Нота доказує, що Росияни допустили ся тим вчинку, котрий єсть одинокий в історії межинародного права. Жаданє анґлійского правительства єсть зовсім независиме від відшкодованя, якого окремо домагати ся мають право властителі корабля. Анґлійский амбасадор одержав приказ поставити то жаданє з цілою рішучостию. Зачувати, що Росия зажадає, щоби й сю справу предложити мировому судови.

Внутрішне положенє в Росиї єсть тепер дуже невідрадне, а загальний розлад зачинає вже прибирати грізні розміри. „Нов. Время“ пише: „Нинї єсть загрожене ціле єствованє Росиї. На кінцях державы революция, а у внутрі повний розлад. Лиш безпроволочне скликанє народного собору може уратувати Росию“. Загальний розлад стає тим грізнійший, що з ріжних сторін державы зачинають вже щораз частійше надходити вісти о бунтах селян, котрі вибухли насамперед в коренно российских сторонах, а відтак перенесли ся до чернигівскої ґубернії. Подібні розрухи проявили ся також і серед селян в ґубернії любельскій, де навіть служба двірска зачала страйкувати. В петриківскім повіті в королївстві польскім взяли ся селяни рубати державні ліси.

Петербурґска аґентия телеґрафічна доносить, що комітет міністрів радив над справою видаваня сьв. письма в малорускій (руско-украиньскій) мові. На внесенє вел. кн. Константина знесено дотеперішний заказ, але постановлено, що перед кождим новим виданєм біблії в малорускій мові треба зажадати призволеня сьв. синода. На приказ комітету міністрів утворено при харківскім університеті комісию, зложену з 11 професорів, для розслідженя справи дотеперішних обмежень видаваня творів в малорускій мові.

З Петербурга доносять, що на приказ царя відобрано московскому товариству рільничому титул „цісарского“ з причини, що оно запротестувало против заряджень в цїли усмиреня розрухів в Петербурзі дня 22 січня і зажадало безпроволочного скликаня народної репрезентациї та повідомило о своїх ухвалах ґубернаторів, уряди рільничі, ради міскі, сільскі старшини громадскі і иньші товариства рільничі.

З поля війни наспіла вчера через Токіо слідуюча важна вість: МаршалокОяма доносить, що японьска передна сторожа, котра всюди гнала ся завзято за неприятелем, обсадила Телїн в ночи з середи на четвер 16 с. м. о 12 год. 21 мін. Здає ся, що Японці відперли армію ґенер. Куропаткіна від зелізниці, ведучої до Харбіна, бо вже вчера була чутка, що часть российскої армії уступає в сторону як до Кіріна.

Новинки.

Львів, дня 17-го марта 1905.

— **Відзначеня.** Гр.-кат. парох в Грушеві, о. Стефан Маренин, одержав кавалерский хрест ордеру Франц Йосифа. — З нагоди 25-літних роковин заложеня в Австриї „Товариства Червоного Хреста“ Цісар висловив членови гал. відділу Червоного Креста, радникови двора др. Йосифови Меруновичеви, найвисше признанє.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** перенесла між иншими отсих учителїв: Олекс. Гамоту зі школи ім. Шашкевича до шк. ім. Конарского у Львові, Едварда Шайновского зі школи ім. Шашкевича до шк. ім. Мицкевича у Львові, Антона Павенцкого зі школи ім. Конарского до шк. ім. Шашкевича у Львові, Йос. Войтовича з 4-кл. шк. на передмістю Задвірнім до 4-кл. шк. полученої з виділовою в Дрогобичи, Ван. Станчикевичівну з Равхендорфа до Лімниці, а Юл. Головецку учительку в Кернпци перенесла в стан супочинку. Краєва рада шкільна перемінила 1-кл. школи на 2-клясові: в Оришківцях, гусятиньского округа, в Петликівцях старих, бучацкого округа, в Посаді вільхівскій, сяніцкого округа, в Хлібичині лїснім і в Гвіздци старім, коломийского округа.

— **В справі неточних адрес** повідомляє Дирекция почт: Після спостережень, починених в тутешнім урядї почтовім ч. 1, більшає безнастанно скількість недоручених пересилок почтових і то майже виключно наслїдком неточностий в адресованю. І так не належать до рідкостий пересилки, котрі на адресї містять лиш само назвище надавця і місце призначеня. На иньших знов пересилках подано імя адресата тілько початковою буквою, що при недостачи точних дат замешканя і істнованю ріжнозвучних імен і назвищ спричиняє вручуванє кореспонденций невластивим особам; значна вкінци скількість пересилок містить в адресї назву улиці без числа дому або дати вже застарілі взглядно незгідні з дїйстностию. Ті недостачі спричиняють формальну вандрівку особливо пересилок листових від одного листового до другого, відтак до уряду почтового на двірци, на Підзамчу і Ялівци, а заразом становлять головну причину значнїйших опізнень в дорученю, або недоручуваня пересилок тим більше, що часто не можна відшукати адресатів навіть при помочи поліцийного бюра мельдункового. Наколи-б розходило ся о спорадичні случаї, то уряди почтові не мали би з тим ще великого клопоту; часто однак віддає ся на почту цїлї вязанки листових пересилок пр. запрошень, оповіщень, цїнників і т. п. з недостаточними адресами, через що завдає ся почтовим функціонарам много мозоли і втрати часу, котрого при більшаючім безнастанно обороті почтовім ніколи не збуває. На такі самі трудности натрафляє служба доручуваня не тілько у Львові але і по иньших більших містах провінціональних. Хотяй вина лежить майже виключно по сторонї самих надавців, то мимо того інституция почтова спотикає ся безнастанно з прилюдним докором неналежитого функціонованя дотичних урядженнь. З огляду на те Дирекция почт і телеграфів звертає увагу загалу на походячі звідси непожадані наслїдки і утрудненє служби доручуваня.

Нараз роздав ся гук вистрілу; Трольльоп опустив піднесене праве рамя і шабля випала єму з руки. Застогнавши завернув очима на команданта, незакровавлена часть лиця побіліла, він упав на коліна, а відтак новалив ся на поклад і простягнув ся.

Коли то Вестон побачив, відкинув шаблю і схрестив руки на грудях. Двох моряків прискочило до него і вхопили з собою. В тій самій хвили Генкі ударений колом в голову, упав на землю.

— Нехай же стане ся, що мусить бути! — відозвав ся Шаннон, кинув шаблю і сховавши руки в кишені, глядів на трупа Трольльопа, що лежав коло єго ніг. І єго вхопили, звязали і вкинули крізь отвір на долину до прочих.

— Стюббінс, принесіть кайдани на руки і ноги! — приказав капітан. — Чей найдуть ся такі річи на кораблиі. Хто то застрілив отсего чоловіка? — спитав відтак, показуючи на мертвого капітана.

— Гаррі, Данець — відповів один з моряків.

— Ага, той; затямлю я собі то! — сказав командант, кидаючи гнївний погляд на Гаррі'го. Відтак обернув ся до ранених, котрі лежали на покладі коло великого машту, і приказав Митьюсови, аби перенесено їх до каюти і покладено в ліжка та осмотрено їх рани.

Перший, котрого піднесли, був смертельно ранений. То був моряк Том, той сам, що не хотів дати ся пересьвідчити, що й моряк має душу. Помимо того всї товариші любили єго. Він ще раз отворив очи.

— Хлопці — сказав слабим голосом — Господь загасив сонце!

І єго душа полетїла там, де нема нї болїзни нї печали.

XXII.

Остров Галльоран.

Командант стояв коло трупа Трольльопа і глядів на непорушне лице і на добре збудовану стать.

— Тебе не сотворив Господь на злочинця — воркотів. — Ти зазнав колись ліпших часів, ти був джентельменом, імовірно офіциром при армії. А тепер такий конець! Як ужив ти дарів, якими тебе наділило провидінє і при помочи котрих міг би ти був стати хорошим, пожиточним, а може й визначним членом людскої суспільности?... Боже, будь нам милостивий і прости нам наші гріхи!

Він здоймив свій ширококрисий капелюх і обтер піт з розігрітого лиця; відтак велів кільком морякам перенести тіло на перед корабля.

Підофіцир Стюббінс приступив до него.

— Горяча була робота — сказав командант — і кровавійша, як би я був хотів.

— Годі було инакше, пане капітане.

— На жаль так; они всї бороли ся як чорти. О скілько знаю, маємо трех ранених. А може пан Митьюс донесе ще більше. На всякий спосіб ми ще добре вийшли. Коли би розбишаки були ліпше і спокійнійше цїляли, то був ще не один з хлопців упав. Чи панна Манзель на покладі?

— Так, пане капітане; стоїть на заднім покладі.

— Чи наложено кайдани пійманим?

— Так.

— Добре. Велїть тепер умити поклад, а відтак витягнути на гору велике човно. По тім поїдемо дальше.

Він перейшов на зад корабля і вийшов на горішний поклад. Марґарета поступила скоро напротив него.

— Чи ти ранений, Роберте? — спитала з тревожним неспокоєм.

— Мені, славити Бога, не упав нї волос з голови.

— Слава Богу! — говорила дівчина з щирою вдячностию. — Як ті розбійники стріляли! О, то було страшно! Як би була котра куля тебе поцїлила!

— Як то мило, коли чоловік чує, що любляче серце тремтїло і бояло ся о него! — сказав командант мягко і радістно. — Такого чувства я доси ще не зазнав. Бо від коли померла моя добра мати, нї одна людска душа не думала про мене.

— Тепер то змінило ся, мій любий, добрий Роберте — відповіла Марґарета з любовию.

Кількох моряків вийшло по сходах на гору, аби вейсти відтак до чайки причепленої до заду корабля і притягнути велике човно, котре між тим відбило ся було від барки. Між ними був і Данець Гаррі.

— Ранений з вас котрий, люди? — спитав Больдок.

— Нї — була відповідь — але на передї в каютї лежить один мертвий.

— Боже! — скрикнув капітан, але заки ще мав час спитати о імя, моряки спустили ся вже в чайку.

— То був Данець, той що застрілив твого старого знакомого, капітана Трольльопа — сказав командант, обертаючи ся до своєї суджени.

— Капітан Трольльоп погиб! — сказала дівчина зворушена. — Чи погиб з них ще хто більше?

— Нї, прочі сидять в кайданах під покладом.

— Чи ти, Роберте, уважав перед тим, як змінило ся лице Кольдвеля, коли він мене побачив!

— Я в тій борбі і метушни не мав нї часу, нї нагоди робити які небудь поміченя —

— **Американьска мантiйка.** Як доносять з Ню-Йорку, звiстну мантiйку на великi розмiри, паню Чедвiк, звану також американьскою Гумбертовою, засуджено за нерестунство банкового закона в сїмох случаях. За кождий случай дiстала 2 роки вязницї і кару грошеву в квотї 10.000 долярiв, отже разом 14 лїт вязницї і 70.000 долярiв кари.

— **Гостина о 2 год. в ночи.** Вчерашної ночи якихсь двох незнаних людий задзвонило до дому при ул. Жовкiвскiй ч. 12, а коли сторож їм отворив, они сказали, що iдуть до властителя камениці Найвельта, бо той їх на ту годину запросив до себе. Сторож зразу не хотїв їх пустити, але коли рiшучо єму заявили, що iдуть на запрошене Найвельта, він вже їм не противив ся. Нiчнi гостї пiшли сьмiло сходами на гору і стануля на II. поверсї напроти дверий помешканя Пони Найвельта. Мабуть шукали дзвiнка до помешканя, але що там помешканя нема, сторож пiшов зі сьвiчкою на гору і остаточно змусив нiчних гостий вийти на улицю. Рано довiдав ся сторож, що Найвельт не запрошував нiяких гостий на 2 год. в ночи і що тотї гостї були мабуть тi самi, що перед двома роками так само влiзли в ночи до помешканя Найвельта, побили служницю і казали її мовчати, а вiдтак спакували множество рiчий і хотїли вже втiкати з ними, коли надiйшов сторож і наробив крику та вiдстрашив тим злочинцїв.

Телеґрами.

Вiдень 17 марта. Президент кабiнету ґраф Тiса був вчера два рази на приватнiй авдиєнциї у Цiсаря. На предложенє ґр. Тiси Цiсар поїде в недїлю до Будапешту, де будуть пороблені дальші кроки в цїли залагодженя кризи.

Токiо 17 марта. (Урядово). Маршалок Ояма доносить, що дня 14 с. м. вiддiл японьский обсадив Гiнкiн.

Петербург 17 марта. Ген. Куропаткiн усунений зі становища начального вожда, а на єго мiсце iменований ґенерал Лiневич.

Кольонiя 17 марта. Köln. Ztg. доносить з Петербурга: В царскiм селї вiдбула ся пiд проводом царя воєнна рада, на котрiй бiльшiсть заявила ся за дальшим веденєм вiйни.

Москва 17 марта. Писателя Андреєва випущено на волю за зложенєм 10.000 рублїв кавциї.

Петербург 17 марта. Нинї розпочав ся перед воєнним судом процес против 5 офiцирiв і 3 воякiв о стрiлянє картачами пiдчас Йорданьского водосьвятя в Петербурзї. Процес потягне ся три днї.

Баку 17 марта. Вiрмени, що брали участь в конференциї з ґен.-ад'ютантом Абмiчевом, котрий мав розслiдити причини кровавих борб вiд дня 12—23 лютого, оголосили протест против вiстий, доказуючих, що розрухи викликали революцийнi комiтети вiрменьскi. Неправдою єсть також, мов би Вiрмени пiдбурювали в Баку росийских робiтникiв до страйку в тiй цїли, щоби зробити мiсце Вiрменам, котрi втекли з Туреччини.

Ню-Йорк 17 марта. „New York Herald" доносить з Сеула: Звиш 40.000 Японцїв з сильною артилєриєю висiло на берiг в сторонах Владивостока. Облога Владивостока має розпочати ся вже в найблизшiм часї. Другий корпус японьский концентрує ся коло Гензана.

Льондон 17 марта. „Daily Chronicle" доносить: Цар пiдписав вже приказ змобiлiзованя 400.000 людий. Насамперед має ся вiдбути мобiлiзация корпуса ч. 14 в Київi і корпуса 15 в Варшавi; 120.000 людий має вже бути готових до вимаршу на поле вiйни.

вiдповiв Больдок усьмiхаючи ся. — Правда, що я був трохи здивований, коли вiн нагле по такiй скаженiй оборонї так легко дав ся кинути на землю. О то злий чоловiк!

Тепер появив ся на заднiм покладi і Митьюс. Виглядав блiдий і зворушений.

— Один з морякiв, старий, добрий Том, помер — вiдозвав ся вiн — а й з другими двома не добре.

— Розбишаки повиннi були пiддати ся, тодi не було би прийшло до того всього нещастя! — воркнув командант, тупаючи ногами.

— Ваш пiдофiцир сказав менi перед хвилею, що один з них зiйшов з розуму — говорив Митьюс дальше. — Я заглянув пiд поклад і почув, як Кольдвель виговорював всiлякi дурницї. Говорив заєдно про вас, панно Манзель, про вас і Мастерса. Пригадуєте собi того молодого чоловiка? Говорено загально, що вiн був у вас залюблений.

Лиця Марґарети почервонiли, але командант сказав сухо і з невдоволенєм:

— То не належить сюди, пане Митьюс.

— Чи ви затямили, що страшний Кольдвель говорив? — спитала молода дiвчина. — Я хотїла би то знати.

— Богато не дасть ся з того повторити, бо бесїди єго страшнi і неприличнi. „Я був би тебе нiколи не убив, ти дурню — кричав вiн — коли би я був знав, що она ще жиє. Длячого визвав ти мене задля померної женщини? Бо ти уважав єї за мертву. Спитай ся Девенiра, той тобi скаже, що я кинув єї в море лише в iнтересї нас всiх, а також в твоїм iнтересї." — Такий був змiст всiх єго бесїд — повтаряв все одно і то само. Вiн цiлком утратив розум і гадає, що перед ним стоїть все дух убитого Мастерса. Прочi прислухували ся тому і не говорили нi слова.

— Отже Девенiр помагав єму при тiм злочинї — сказав командант.

— Я то гадала вiд самого початку — притакнула Марґарета.

— А що дальше прикажете, пане командантe? — спитав офiцир, глядячи за далеким бриґом.

— Зождемо ще, доки велике човно не буде на покладi, вiдтак поплившемо просто до острова і заберемо золото. Але насамперед велїть дати людям добрий напиток і покрiпiть ся самi, пане Митьюс. І менi не завадила би чарка вина. Ходи з нами до каюти, люба Марґарето.

* * *

Мiж тим як корабель плив в напрямі до острова, зiйшов Больдок на долину пiд поклад, де була вязниця розбишакiв і старав ся вiд них довiдатись, в котрiм мiсци на островi укрили они золото.

— Дайте нам свободу і наше велике човно — сказав Девенiр. — Заосмотрiть нас на чотирнайцять днiв в поживу, одним словом, подайте нам можнiсть утечи перед нашою погибелию, а я присягаю вам на всьо, що сьвяте, що подам вам цiлком точно мiсце, де найдете золото.

Больдок здвигнув плечима і поглянув на сидячого перед ним на земли злочинця пронизуючим поглядом. Вкiнци вiдповiв:

— Ви хотїли позбавити житя панну Манзель; ваш помiчник злочину сидить там — і вiн показав на Кольдвеля, що глядячи перед себе бездушно, сидiв згорблений в темнiм кутї і лиш вiд часу до часу воркотiв щось до себе або без причини сьмiяв ся. — Бог єго навiстив і єго кара тяжка. Молода женщина, котру ви вкинули в море, згодила ся стати моєю женою. Але ви, Девенiр, можете бути певнi, що не вийдете з тих кайданiв, доки я аж не вiддам вас в руки справедливости.

По тих словах командант вiдвернув ся і вийшов.

(Конець буде).

Рух поїздiв

важний вiд 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Iцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Пiдволочиск, Бродiв
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Iцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Пiдволочиск, Бродiв, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Пiдволочиск, Бродiв
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Iцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Iцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Пiдволочиск, Бродiв
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Iцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Вiдходять зi Львова
		в день
	6·20	До Iцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Пiдволочиск, Бродiв, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Пiдволочиск, Бродiв
2·45		„ Iцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Пiдволочиск, Бродiв
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Iцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Пiдволочиск, Бродiв, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Iцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМIТКА. Пора нiчна вiд 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский вiд львiвского о 36 мiн. В мiстї видають бiлети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 вiд 7 рано до 8 вечером, а бiлети звичайнi і всякi иншi, тарифи, iлюстрованi провiдники, розклади їзди і т. и. бюро iнформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красiцких ч. 5 в подвiрю, сходи II. дверi ч. 52, в годинах урядових (вiд 8—3 а в сьвята вiд 9—12).

За редакцию вiдповiдає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).